

at modtage i Lighed med andre af Kongen udnævnte Embedsmænd deres Ventepenge, og det er jo interessant at se, at dette ikke blot er et Raisonnement fra Udvalgets Flertals Side, men at Domstolene ogsaa have hævdet dette. Thi da Bevillingen angaaende Ventepenge til Oberstløjtnant la Cour blev indsat paa Finanslovsforslaget for 1895—96, blev nægtet i det andet Ting og ogsaa blev nægtet af dette Ting, fordi man heroppe mente, at det var en Sag, som Domstolene nok vilde klare, saa jagtede han Finansministeren og fik fuldstændig Dom for, at Ventepengene tilkom ham, uden Henhyn til, at der ikke paa Finansloven for 1895—96 var givet nogen Bevilling dertil. Jeg mener altsaa, at der paa ingen Maade kan gives den Indstilling, som de Herrer Statsrevisorer have gjort angaaende disse Poster, at de ikke kunne passere, Medhold, og jeg er overbevist om, at dette Tings Flertal vil samstemme deri.

Den næste Post af lignende Betsfænhed findes i Udvalgets Betænkning, Till. B., Sp. 73 ff. Den er jo ogsaa paa en interessant Maade knyttet til dette ulykkelige, nu forbundne Gendarmerikorps. Der er nemlig bevilget 15,000 Kr. til Krigsministeren til Honorarer, Rejsepenge og Understøttelser. Den højtærede Minister har ikke brugt disse Penge, thi der er en Mindregift paa denne Konto af 12 Kr. 91 Ore. Men blandt Udgifterne paa denne Konto findes et Honorar af 300 Kr. til tredje Revisionsdepartement for Revision af Gendarmerikorpsets Regnskaber for 1893—94, og endelig findes der under Understøttelser opført til Oberstløjtnant la Cour og Kaptajn Kryssing — de samme Officerer, som jeg nys omtalte — et Tilskud i Anledning af Gendarmerikorpsets Ophævelse af 2,243 Kr. 30 Ore. De samme ærede Herrer Statsrevisorer, Hørup og Madsen-Mygdal, mene, at disse to Poster ikke kunne passere. Jeg kan nu i øvrigt ikke antage andet — hvad Mening de Herrer end kunne have om Gendarmerikorpsen — end at det dog vist maa være deres Onste, at Regnskabet skulde revideres, saa man fik at vide, hvad Korpsen kostede; men det skal jeg lade ligge, thi det er jo slet ikke det, det efter Flertallets Mening kommer an paa. Det, det kommer an paa, er, at Kontoen ikke oversrides, og den er stillet til Ministerens Raadighed til Honorarer og Understøttelser, og det maa virkelig ogsaa da være fuldstændig overladt til Ministeren selv at afgøre, hvem han vil give Honorarerne til, og hvem han vil give Understøttelserne til, og at de Herrer, som have haft med Revisionen af Gendarmeriets Regnskaber at

gøre, eller at de to Officerer, som have haft med Styrelsen af Gendarmerikorpsen at gøre, paa Grund af denne deres Stilling skulde være udelukkede fra enten at faa Honorar eller at faa nogen som helst Understøttelse, kan Flertallet i alt Fald paa ingen Maade finde; og Flertallet billigere derfor den fete Anvendelse. Vi maa ligeledes indstille, at der ikke gives de Herrer Statsrevisorer, Hørup og Madsen-Mygdal, Indstilling om, at disse Poster ikke kunne passere, Medhold. — Som et mellemiggende, ikke ganske uinteressant Æmne, som er draget frem i vor Betænkning, Tillæg B, Sp. 83—84, men som iøvrigt ikke har givet Anledning til nogen Indstilling fra nogen Del af Statsrevisionen, skal jeg nævne en lille Bemærkning om Anvendelsen af et Beløb af 50,000 Kr., der er bevilget til Anskaffelse af elektrisk Lysmateriel og andre 14,248 Kr. 90 Ore, som ere givne paa Tillægsbevillingsloven i samme Æmne. Hele denne Post er kommen fuldstændig til Udbetaling, og for saa vidt er der jo intet at sige dertil. Men det viser sig, at der er noget af dette Lysmateriel, som er blevet anvendt paa Gladsaxe- og Bagsværdfortet og paa Garderhøjfortet, og deraf have de to af mig nævnte Statsrevisorer taget Anledning til — idet de dog indstrænge sig dertil — at „henlede Opmærksomheden paa den Anvendelse til provisorisk udførte Anlæg, som der efter det foranstaaende er gjort af Bevillingen.“ Vi kunne selvfølgelig heller ikke fra Flertallets Side have det mindste imod at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa denne Anvendelse, idet vi ere ret rolige for, at i alt Fald dette høje Tings Flertal ikke vil finde sig i, at disse Forter mindre skulle behjæses end alle andre Forter, som tjene til Hovedstadens Forsvar. Vi komme saa til Betænkningens Spalte 83—87, hvor der findes en meget vidtgaaende Indstilling fra de Herrer Statsrevisorer Hørup og Madsen-Mygdal om, at nogle Beløb af henholdsvis 100,677 Kr. 57 Ore, 115,733 Kr. 95 Ore og 59,284 Kr. 80 Ore ikke kunne passere. Disse Beløb ere anvendte til Fuldstændiggørelse af Hovedstadens Befæstning, og jeg og Flertallet beklage selvfølgelig, at det, som den ærede Ordfører for den i Fjor afgivne Betænkning i Fjor udtalte som noget, han ventede: at det blev sidste Gang, vi fik med Udgifter at gøre, som ikke havde Hjemmel i en ordinært vedtagen Finanslov, ikke er slaaet til trods det Forlig, som blev affuttet og den hele Festsstemning, som dette bragte med sig. Til trods for dette har man ikke fuldt ud kunnet bringe alt det, der har været Genstand for Strid mellem dette Tings Flertal og det